gen ikke at være berettiget til at besvære hende o. s. v. Det er meget sandsynligt, at jeg desuden vilde have tilføjet, at denne Reform slet ikke er tiltrængt, at den civile Lovgivning udtrykkelig modsætter sig den; hvor ubehageligt det maatte være for Kvinden at blive Medlem af Kirkemødet, hvor svær en Stilling hun vilde komme i, hvis hun blev udset til Ordningsmand ved Præstevalg o. s. v. Og jeg var sikkert kommet til det samme Resultat som Udvalget, nemlig, at Forslaget er for tidligt vakt.

Af alle disse Grunde forstaar jeg saa udmærket Udvalgets Majoritet i dets Modstand mod Forslaget. Men da jeg kom her til Kirkemødet næsten umiddelbart fra en anden Repræsentantforsamling (Landdagen) og saa dette agtværdige Kammer forsamlet, saa forekom det mig underligt, at der ikke var forbeholdt det andet Køn nogen anden Plads end en Stenografplads. Jeg siger dette som Bevis paa, hvor Tiden har forandret *mig*, og med det samme vil jeg udtale min Overbevisning om, at Tiden ogsaa en Gang vil forandre selve Kirkemødet. Jeg vover ikke mere at spørge om, hvorvidt det er et bestemt Krav om, at Kvinderne bliver valgbare til kirkelige Tillidsposter. Jeg spørger kun: »Er det Ret, at Adgangen til disse Poster nægtes det Køn, som er talrigst repræsenteret i vore Kirker og Missionshuse, ved Andagtsmøder og i de Syforeninger, som arbejder for Kirkens Formaal, det Køn, hvis Repræsentanter i Finlands Landdag deltager i Vedtagelsen eller Forkastelsen af Finlands Forsamlingers og dette Kirkemødes Beslutninger, og som ikke i denne Virksomhed har gjort sig fortjent til noget Mistillidsvotum. Selv om dette Kirkemøde aabnede sine Døre for Kvinden, saa vilde hun ikke derfor forsømme sit Hjem, heller ikke det dyrebare Opdragelseshverv, hvortil hun drages af hele sit Hjerte, men hun vil blive befriet for den trykkende Tanke, at den Kirke, som hun giver sin Kærlighed, gør hende Uret. Før jeg kunde gaa alene, bar min Moder mig til Kirken og lærte mig at elske den lutherske Kirke. Denne Taknemmelighedsgæld til hende, vil jeg gerne afbetale til hendes Medsøstre. Jeg véd, at den Mindretalsbetænkning, som er tilføjet Udvalgets Betænkning (og som fordrer, at Kvinderne faa disse Rettigheder med det samme), en Gang vil blive vedtaget. Jeg vover at foreslaa, at det højærværdige Kirkemøde vil vedtage den *nu*. Det var ikke for tidligt.

Refereret ved
Alexandra Gripenberg.

Kæmpende Kvinder.

Den internationale Kvindestemmeretsalliance afholder sit fjerde Møde i London i Dagene fra d. 26.—30. April, og de af vore Medlemmer, der deltager i Kongressen, vil samtidig faa Lejlighed til at stifte nærmere Bekendskab med de berømte Suffragetter, idet de har faaet Indbydelse til at overvære et Massemøde i Albert Hall (Londons største Lokale) d. 29. April. Suffragetternes utrættelige Fører, Mrs. Pankhurst, og hendes Datter, Christabel, vil holde Hovedtalerne, og Mødet ledes af deres energiske og sympatetiske Redaktør, Mrs. Pethich-Lawrence, der lige har tilbragt næsten to Maaneder i Hollowayfængslet, fordi hun optraadte som Fører for den Deputation, der d. 24. Februar søgte Foretræde hos Mr. Asquith. Alle de Kvinder, der hidtil saa villigt har ofret Tid og Kræfter paa at deltage i Deputationerne til Minister Asquith og Parlamentet, og som har maattet bøde for dette med Ugers og og Maaneders Ophold i en uhyggelig Fængselscelle, vil den Dag give Møde i Fangedragterne, og dette ejendommelige Skue vil sikkert blive en af de mest uudslettelige Erindringer, Kongressens Deltagere vil bringe med sig hjem til deres Landsmandsinder, som et gribende Vidnesbyrd om de engelske Kvinders begejstrede Opofrelse for vor fælles Sag.

Selv de, der ikke sympatiserer med Suffragetternes Fremgangsmaade, nødes til at indrømme, at de ved deres Agitation har forstaaet at vække Interessen for deres Arbejde og Aviserne, der tidligere forbigik Kvindernes Bestræbelser i Tavshed, kappes nu om at holde deres Læsere à jour med Stemmeretskvindernes Møder og Demonstrationer.

Skønt Ministrene forbyder alle Kvinderne Adgang til deres »offentlige« Møder og med klædelig Beskedenhed gør deres Entré gennem Kældergange og Bagdøre, for at undgaa de udenfor samlede Kvinder, saa undgaar de dog aldrig deres Skæbne; en dansk Læser mindes uvilkaarlig den stakkels Løjtnant von Buddinge, der flygter for »vox clintica«. Ved et Møde lykkedes det to Suffragetter at klatre op uden paa Bygningen; de viste sig pludselig i et stort Vindu, og gennem store Raabere udslyngede de deres »Votes for women« med betydelig Virkning, da det tog Tid at komme ud af de barrikaderede Døre for at fjerne dem. Ekspresbreve og Telegrammer følger Ministrene overalt, ikke engang ved festlige Lejligheder lader »Suffragetterne« dem have Fred.

Ved en Banket rejste Mr. Birrel sig for at takke for en Tale for Parlamentet, men en Suffragette belærte ham straks om, at en Skaal for Kvindernes Stemmeret vilde være mere populær. Adskillige af Gæsterne kastede sig over hende og hendes Ledsagerske, der ogsaa forsøgte en Protest; begge Damerne blev kneblede med Servietter og ført bort. Ved en anden Festlighed, hvor Mr. Birrel ogsaa var til Stede, men hvor de 300 Gæster udviste større Selvbeherskelse, fremførte en Suffragette med høj og tydelig Stemme Kravet om Valgret for Englands, Skotlands og Irlands Kvinder og fandt sig derefter roligt i at blive ført bort. Disse Scener gentager sig ved alle Lejligheder, men hvor ubehageligt dette end kan være for en »liberal« Ministers Samvittighed, saa er det dog endnu værre, at Mændene har begyndt at tage Kvindernes Kamp op.

Mr. Asquith holdt for nylig et Møde i Queens Hall, hvor Kontrollen var saa skarp, at 5000 Mænd maatte gaa ind gennem een Dør, men flere af Mændene overtog her de udelukkede Kvinders Hverv og afbrød Ministeren